

Ο πνευματικός που κατέβηκε στην άβυσσο και τον έσωσε

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Στο εξομολογητήριο κάποιου πνευματικού ήρθε ένας πολύ βαριά αμαρτωλός. Άλλος με τόσα μεγάλα κρίματα δεν του είχε ξανατύχει. Καθώς λοιπόν τον άκουγε, κυριεύθηκε από φρίκη. Αναταράχθηκαν τα σωθικά του. «Θεέ μου! Πω πω φρικαλεότητες! Τι ακούω! Τι σατανάς είναι τούτος»!

Δεν πρόλαβε ο δυστυχής ν' αποτελειώσει και ο πνευματικός γεμάτος ταραχή του είπε:

– Σταμάτησε! Έχω φρίξει. Θα χάσω το μυαλό μου. Δεν είναι ανθρώπινες αμαρτίες αυτές.

Σατανικές είναι. Φύγε! Η συγχώρησης σου έλειψε. Φύγε! Δεν μπορώ άλλο να σε ακούω. Φύγε!

Βγήκε από το εξομολογητήριο απεγνωσμένος. Τι να κάνει τώρα; Το μόνο που του είχε απομείνει στον κόσμο ήταν το έλεος του Θεού. Αφού όμως και η πόρτα αυτή

έκλεισε, δεν του απέμεινε τίποτε. Αντικρίζοντας κάτω την θάλασσα σκεπτόταν την μόνη λύση: Να ορμήσει να πνιγεί! Να θέσει τέρμα στις τραγωδίες του!

Ο Θεός όμως είναι μεγάλος! Στην κατάσταση αυτή τον είδε κάποιος αγιαννανίτης μοναχός, **που έτυχε να είναι και γνώριμός του!**

- Ε! Τι συμβαίνει; Πώς είσαι έτσι; Τι έχεις;

Εκείνος δεν μιλούσε.

- Ε! Τι έπαθες; Γιατί δε μιλάς;

Με τα πολλά κατόρθωσε να μάθει τα καθέκαστα. Στενοχωρήθηκε, πικράθηκε η ψυχή του. **Πώς να τον βοηθήσει; Σκέφθηκε πως μια μόνο λύση απέμενε, να τον οδηγήσει πάση θυσία στον παπα-Σάββα. Κουράστηκε πολύ, αλλά στο τέλος νίκησε.**

Σαν τον αντίκρισε ο παπα-Σάββας κατάλαβε όλο του το δράμα. Ο αδελφός μου, σκέφτηκε, βρίσκεται στην άβυσσο. Για να τον ανεβάσω χρειάζεται να κατεβώ κι εγώ ως εκεί.

- Πνευματικέ, υπάρχει για μένα σωτηρία;

- Για σένα, αδελφέ μου; Για όλους υπάρχει σωτηρία. Η ευσπλαχνία του Θεού είναι πιο πλατιά από τον ουρανό και πιο βαθιά από την άβυσσο.

- Μπα! Για μένα τον αμαρτωλό δεν υπάρχει σωτηρία. Αδύνατο. Δεν υπάρχει για μένα.

- Για σένα; Αστείο πράγμα. Αφού, να σκεφθείς υπήρξε για μένα σωτηρία.

- Και τι αμαρτίες έκανες εσύ;;

- Μεγάλες, πολύ μεγάλες αμαρτίες.

- Τί μεγάλες! Ποιος μπορεί να έχει φταίξει στον Θεό σαν εμένα τον ταλαίπωρο!

- Και όμως! Να, κάποτε δεν πρόσεξα, παρασύρθηκα κι έπεσα στην εξής αμαρτία.

Και ανέφερε εδώ ο παπα-Σάββας κάποια σοβαρή αμαρτία. Ο άλλος τότε σαν να ζωντάνεψε. Πήρε θάρρος.

- Α! Πνευματικέ μου, την αμαρτία αυτή, έτσι ακριβώς, την έχω κάνει κι εγώ.

- Κι εσύ; Μην ανησυχείς. Ο Θεός θα σε συγχωρήσει. Αρκεί που το ομολόγησες

Ο παπα-Σάββας προχώρησε με τον ίδιο τρόπο. Το τέχνασμα πέτυχε απόλυτα. Ξεθάρρεψε ο δυστυχής και παρουσίασε με κάθε ειλικρίνεια όλο το θλιβερό κατάλογο των εγκλημάτων του. Του έδινε κουράγιο η ιδέα πως ο πνευματικός ήταν όμοιός του.

- Εγώ, του λέει στο τέλος ο παπα-Σάββας, μετανόησα και έκλαψα πικρά. Έχω δύο χρόνια τώρα που άλλαξα ζωή. Μου έβαλαν κανόνα μάλιστα να γίνω... πνευματικός. Το έκανα κι αυτό. Έκανα ελεημοσύνες. Έκανα νηστείες. **Έγινα άλλος άνθρωπος.**

- Κι εγώ, πνευματικέ μου, μετανιώ με όλη μου την ψυχή. Και νηστείες και

ότι άλλο μου πεις θα το εφαρμόσω.

– Αφού αποφασίζεις ν’ αλλάξεις ζωή, σκύψε να σου αδειάσω την συγχωρητική ευχή, να σου εξαλείψει ο Θεός όλες τις αμαρτίες.

Έπειτα από λίγο ένας άνθρωπος φτερούγιζε από χαρά γιατί πέταξε από πάνω του δυσβάσταχτα φορτία. Συναντώντας στην σκήτη της Αγίας Άννης τον γνωστό του μοναχό του είπε:

– Μ’ έσωσες! Έγινα άλλος άνθρωπος.

– Να δοξάζεις τον Θεό.

– Καλός πνευματικός! Καλός! Πονετικός! Μόνο που ο καημένος έκανε στη ζωή του χειρότερα από μένα.

Ο άλλος που μπήκε αμέσως στο νόημα, του είπε:

– Χειρότερα από σένα; Να γελάσω λίγο! Αυτός, Χριστιανέ μου, ζει από μικρός στο Άγιον Όρος και είναι σωστός άγγελος. Γι’ αυτό αξιώθηκε να γίνει και ιερέας.

Ο άλλος έμεινε άναυδος. Τι συνέβαινε; Με τις εξηγήσεις που του έγιναν, κατάλαβε το τέχνασμα της αγάπης. Δοκίμασε μεγάλη έκπληξη. Πράγματι, έπειτα από το πλήγμα που του έφερε ο προηγούμενος πνευματικός δεν υπήρχε άλλος τρόπος να σωθεί από το χείλος της αβύσσου. Και από την στιγμή αυτή κορυφώθηκε μέσα του ένας απέραντος **θαυμασμός και μια απεριόριστη αγάπη για τον υπέροχο γιατρό και θεραπευτή των ψυχών.**